

Ψευδώνυμο αγνώστου επωνύμου. Ο Λευκός, μεσσηνιακής καταγωγής, γεννήθηκε στο Ρέθυμνο, μεγάλωσε στην Αθήνα όπου σπούδασε νομικά και πολύ νέος εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη όπου εργάστηκε δικηγόρος και δημόσιος υπάλληλος. Λίγο μετά το 1950 επέστρεψε στην Αθήνα και στα 1961 παραιτήθηκε απ' τη δημόσια υπηρεσία. Τα βιογραφικά του παρέμειναν λειψά και μετά το 1970 που ο συγγραφέας παίρνει το πρώτο κρατικό βραβείο. Ο Λευκός, επίμονος εχθρός της δημοσιότητας, μακριά απ' τη λογοτεχνική πιάτσα, έζησε ζωή μοναχική. Πρωτοεμφανίστηκε στα 1932 στη «Νέα Εστία» με το μυθιστόρημα «Σε πόλεμο με τον εαυτό μου» και η «Κρίσις ... » του, οριακό, κοινωνικό και μαύρο αφήγημα, ξάφνιασε στα 1934, διαβάστηκε και συζητήθηκε πολύ για χρόνια, αλλά ο συγγραφέας του έκτοτε λησμονήθηκε. Τα επόμενα βιβλία του πέρασαν σχεδόν απαρατήρητα.

Αφηγήματα: «Κρίσις ... », 1934, «Κίτρινο και γαλάζιο», 1953, «Δαίμονες και σταυροί», 1961, «Πίσω απ' τον ήλιο», 1965, «Συλλογή από μαχαίρια», 1970, (μυθιστορήματα).

Κρίσις ...

21.

Πέφτω. Δεν κατεβαίνω πια. Κατρακυλώ. Απόψε ρίχτηκα σε ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονών! Είχε ένα στηθάκι υπέροχο. Μου καρφώθηκε το μάτι εκεί. Το πήρα από πίσω, απ' την αγορά, και σα φτάσαμε μέσ' ένα στενοσόκκακο, χύμηξα και το βούτηξα. Έμπηξε φωνή και τόβαλα στα πόδια. Ε! μασκαρά!... μου φώναξε κάποιος από ένα παράθυρο ...

Σαν αυτόν που τον ψήνει πυρετός πάνω απ' τα σαράντα, έχω ζαλιστεί πια, και δεν ξέρω τι κάνω. Μου περνά η ιδέα να σκοτώσω, καμμιά νύχτα, κανέναν και να του πάρω το πορτοφόλι! Λογαριάζω σοβαρά να βγαίνω τις νύχτες σ' ερημικούς δρόμους και να βουτώ όποια γυναίκα πετύχω μονάχη. Έχει γούστο, λέει, να με πιάσει και καμμιά τρέλλα να τις ξεκοιλιάζω πρώτα, με κανένα μαχαίρι, σαν τον Τζακ τον αντεροβγάλτη! ... Αλλοίμονο τι με περιμένει ... Αρχίζω να φοβάμαι πια τον εαυτό μου. Πώς έγινε έτσι; Νοιώθω μέσα μου να 'χει γίνει μια καταστροφή. Σα να πέρασε σίφουνας και να τα γκρέμισε όλα. Δε μπορώ να σκεφτώ. Μ' έχει πιάσει ένα μίσος για όλους και για όλα. Το μάτι μου μαύρισε για καλά. Δε ζηλεύω πια. Μισώ! Μισώ τον καθένα που περνά και γελά, τον καθένα, που έχει κάτι που στερούμαι!

Και πάνω απ' όλα, η δίψα, η δίψα η φοβερή της σάρκας, να μέ παιδεύει ακατάπαυστα. Το μυαλό μου να βασανίζεται με παραστάσεις οργίων, με εικόνες γεμάτες από σάρκα. Έτσι μπορεί να φτάσει να καταλάβει κανείς και μερικές περιπτώσεις βιασμού, αυτό το βδελυρότερο έγκλημα! Ναι, ναι, αυτή τη στιγμή, θα ... βιάζα γριές καταγινομένες και κοριτσάκια, εφτά χρονώ! Φρίκη! 'Α! ... μα δε μπορώ να βαστάξω πια!...

Αύριο που πληρωνόμαστε, θα τραβήξω να πάω σ' ένα από κείνα τα σπίτια που παν όσοι δεν έχουν γυναίκα. Ας πα να με δει όποιος θέλει. Ας πα ν' αρπάξω καμμιάν από κείνες τις αρρώστειες.

Δε με νοιάζει, δε δίνω δεκάρα.! Στο διάολο όλοι! Το πήρα απόφαση. Αυτό θα κάνω από δω και πέρα. Δε θα πληρώσω το μπακάλη αυτόν το μήνα.. Ό,τι θέλει ας γίνει! Ας τραβήξουμε να φτάσουμε σ' ένα τέλος, όποιο και νάναι αυτό!...

Αυτά που γίνανε ψες, δεν τα περίμενα. Ότι άλλο, ναι. Μα όχι αυτά. Τι έτρεξε; Θα τα μάθεις, μη στενοχωριέσαι. Είπα να σταματήσω ως εδώ το γράψιμο, να σκίσω και τούτα πούχω γραμμένα. Μα μια και γράφτηκαν, σκέφτουμε πάλι άστα. Θα τα στείλω, σαν έρθει η ώρα, σε κείνον τον ξάδερφό μου που καταπιάνεται με τα τέτοια γραψίματα, μπας και βγάλει καμμιάν ιστορία απ' αυτά. Ας κάνω κουράγιο, λοιπόν, να γράψω και τα χτεσινά. Μια φορά δεν πιστεύω να 'χουμε κι άλλα. Η ιστορία τούτη παίρνει τέλος όπου να 'ναι ...

Βραδυασμένα χτες, με τα λεφτά στην τσέπη, τράβηξα για κει που λέγαμε. Από εργένης τόξερα κείνο το σπίτι. Σε μια πάροδο της οδού Φράγκων. Απόμερο και λιγούσχαναστο. Για να δούμε, έλεγα μέσα μου, θα βρίσκεται ακόμα, ή μπας και το κλείσαν; Να το, είπα, σαν έφτασα, χαλάει ο διάλογος το σπίτι του ...

Πριν μπω, έβγαλα τη βέρα μου και την έδεσα κόμπο στο μαντήλι, το 'βαλα βαθειά στη μοναδική τσέπη μου κι ανέβηκα τα σκαλιά. Είχε σκάλα εξωτερική. Παλιό χτίριο.

Στον αντρέ μονάχα ένας πελάτης καθόταν σε μια γωνιά. και κουβέντιαζε με μια απ' αυτές. Ίσως ήταν κι αγαπητικός. Πιο πέρα μια ακόμα απ' τις λεγόμενες. Στην άλλη γωνιά η μαντάμα. Καλησπέρισα και κάθησα σ' έναν καναπέ. Άναψα τσιγάρο αμέσως.

Πράμα παράξενο. Σαν έναν καιρό που πρωτοπάτησα σε τέτοιο σπίτι, μ' είχε πιάσει τώρα, από τη στιγμή που ανέβαινα τη σκάλα, μια τρεμούλα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά κι ένα ρίγος περνούσε κι έτρεχε πάνω μου.

- Πού είναι οι άλλες; ρώτησα τη μαντάμα για να πω κάτι.

Εδώ είναι, με βεβαίωσε αυτή αμέσως κι έμπηξε τις φωνές.

- Μαρίκααα... Νίτσααα... εβγάτε έξω! Ήρθαν άνθρωποι!...

- Τώρα ερχόμαστε... φώναξαν κι αυτές από μέσα και σε λίγο παρουσιάστηκαν. Η μια, αδύνατη πολύ, ήρθε και κάθησε κοντά μου. Η άλλη - είχε κάτι χάλια στα μούτρα. - πήγε και κάθησε στον αντικρυνό καναπέ.

Αυτή που κάθησε κοντά μου μού ζήτησε τσιγάρο. Της έδωσα, κάνοντας πως δεν πρόσεξα το γνέψιμο που μούκανε να πάμε μέσα. Δε μ' άρεσε καμμιά απ' τις δυο αυτές. Κι εκτός από τούτο, αντιλήφθηκα σε λίγο, πως, - πράμα φοβερό - δεν αισθανόμουν πια επιθυμία! Όλη η διάθεση που είχα απ' το δρόμο, και τη δυνάμωνα ερεθίζοντας τη φαντασία μου, είχε εξαφανιστεί τώρα. Οι τρεμούλες και τα ρίγη έδιναν κι έπαιρναν. Άρχισα να υποφέρω άσκημα.

Μ' είχε πιάσει μαζί και μια αμηχανία, δε μου βολούσε να καθήσω, δε μουρχόταν να πω τίποτα, τα 'χανα όσο πήγαινε. Θάθελα, τώρα, να μην... είχα έρθει! Σκέφτηκα μάλιστα για μια στιγμή, να σηκωθώ και να φύγω. Μα ντρεπόμουν να φύγω κι ύστερα, έπρεπε να μείνω, βρε αδερφέ, να το βγάλω πέρα. Τι διάολο... δεν είμαι κανένας πρωτάρης, σκέφτηκα. Κάτσε λίγο, θα συνέρθεις, όπως και νάναι. Πώς να συνέλθω όμως, που χώρια απ' τις τρεμούλες είχα και το φόβο να μην έρθει ξαφνικά κανένας γνωστός,

κι όλο έριχνα ματιές προς την πόρτα.

Η μαντάμα βλέποντας πως πολुकύτταζα την πόρτα και βάνοντας στο νου της, πως ετοιμαζόμουν να το στρίψω, δεν έχασε καιρό.

- Ε, άιντε, λοιπόν, να παντρευτείς! Σήκω! με πρότρεψε. Πάρε μια και πήγαινε στην κάμαρα. Τι κάθεσαι;

- Θα γίνει κι αυτό, απάντησα, μη βιάζεσαι; Στάσου να ξεκουραστούμε και λιγάκι!

Έρμη ξεκούραση...

Καθώς γύριζα δώθε κείθε το κεφάλι, ζητώντας διέξοδο, πρόσεξα την πρώτη κείνη, που καθόταν απ' την αρχή ακόμα που μπήκα σε μια παλιοπολυθρόνα, στο βάθος.

Σταμάτησα τη ματιά μου πάνω της για μια στιγμή. Θάταν τριαντάρα, χοντρή και ψηλή σίγουρα. Με κύτταζε όλη την ώρα, ως φαίνεται, χωρίς να μιλάει. Μονάχα τα βλέφαρά της χαμήλωνε. Είχε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο κι οι γάμπες της έδειχναν προκλητικές. Μούρθε τότες, άξαφνα η επιθυμία, που κύλησε γρήγορα. σ' όλο μου το κορμί. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά, όμως από πόθο τώρα. Χωρίς να σκεφτώ άλλο, πετάχτηκα πάνω νευρικά και της έγενεψα. Αυτή σηκώθηκε αργά και προπορεύτηκε στο διάδρομο. Την ακολούθησα με φοβερό καρδιοχτύπι.

Σαν έφερε νερό και κλείδωσε την πόρτα, γδύθηκε. Εγώ καθόμουν σ' έναν καναπέ που είχε κει μέσα και τρεμούλιαζα. Μ' είχε πιάσει πάλι κείνο το ρίγος.

- Γιατί δε γδύνεσαι; με ρώτησε.

- Έλα κάτσε μια στιγμή εδώ, της είπα κι έδειξα τα γόνατά μου.

Πλησίασε με κάποια δυσφορία. Κάθησε στο πόδι μου, που μούδιασε, αμέσως σχεδόν, απ' το βάρος της.

- Πάμε καλύτερα στο κρεβάτι ... πρότεινε, ενώ μου ψαχούλευε τα αυτιά και μου τσιμπούσε τα μάγουλα. Της είχε κάνει, ως φαίνεται, εντύπωση η χλωμάδα μου.

Οι χειρονομίες της αυτές με πείραξαν πιο πολύ και μου 'φεραν σε λίγο μια στενοχώρια αβάσταχτη. Ένοιωθα πως γινόμουν ένα τίποτα μπροστά της και σύγχρονα αντιλήφθηκα. πως έχανα πια ολότελα την επιθυμία που μου είχε προκαλέσει πριν. Κουράγιο βρε παιδί, σκέφτηκα.. Τι είν' αυτά που παθαίνεις;

Της άρπαξα τα στήθια απότομα., για να κάνω κάτι κι εγώ, τη στιγμή που αυτή είχε πιάσει να μου ξεκουμπώσει το πανταλόνι. Έμπηξε μια αγριοφωνάρα.

-Ε!... Τι τραβάς έτσι; έκανε άγρια, λευτερώνοντας τα πελώρια. στήθια της. Τι είναι; Αν κάνουν έτσι όλοι, τι θα γίνουν αυτά εδώ;

- Καλά ντε, απάντησα, προσπαθώντας να χαμογελάσω. Δε στάφαγα! Παρντόν τέλος πάντων! ...

Μη ξέροντας τι άλλο να κάνω ζήτησα να τη φιλήσω στο στόμα. Τράβηξε ζωηρά το κεφάλι της και σηκώθηκε.

- Άιντε, σήκω ... έκανε ανόρεχτα. Πάμε στο κρεβάτι. Δε θα ξημερωθούμε δω πέρα! ...

Και τράβηξε χωρίς ν' αργοπορά και ξαπλώθηκε.

Τι με θες έμενα. πια. Κέφι νάχω ύστερα απ' αυτά; Αλλά μια που είχα έρθει γι' αυτή τη... δουλειά, έπρεπε να προσπαθήσω να τη βγάλω πέρα. Μπρος λοιπόν, είπα. Απάνω της. Έβαλα όλα τα δυνατά μου και σηκώθηκα. Γδύθηκα και πήγα κι έπεσα δίπλα της...

... Δέκα λεφτά, ίσως και παραπάνω, παιδευόμουν χαϊδεύοντας το χονδρογύναικο εκείνο, να ξυπνήσω τη σάρκα μου, να στείλω το αίμα εκεί που χρειαζόταν για την περίπτωση. Τη χάιδεα νευρικά, άτσαλα, τη φιλούσα κουτουρού δω κι εκεί Είχα μουσκέψει απ' τον ιδρώτα.. Στα ίδιο διάστημα. προσπαθούσε κι αυτή με τον τρόπο της να με κάνει... κατάλληλο. Αλλά ψυχρά, χωρίς να βγάζει μιλιά, έτσι για τον τύπο, ως φαίνεται. Τίποτα όμως. Οι αισθήσεις μου είχαν ναρκωθεί για καλά, η σάρκα μου είχε μαζευτεί πια πολύ, η επιθυμία, ο πόθος είχαν πάει περίπατο και δε λέγαν να ξαναγυρίσουν. Η θέση μου καταντούσε απελπιστική. Η χοντρή για μια στιγμή εξανέστη.

- Μα τι διάολο, δεν έχεις όρεξη; έκανε περιφρονητικά. Ούτε γέρος νάσουν! ... Άρρωστος είσαι ή ανίκανος;

Τι της πληρώνεις τώρα; Κάνε κέφι λέει με τέτοια ψυχρολουσία. Μπρε αμάν, διαλογίστηκα με τρόπο, τ' είναι τούτα μωρέ; Σφίξου και χαθήκαμε κακομοίρη μου!

...

Προσπάθησα να καλοπιιάσω την απαίσια αυτή ιέρεια της Αφροδίτης, την παρακάλεσα να κάνει λίγη υπομονή, γιατί ήμουν κάπως νευρικός άνθρωπος...

- Μωρέ είσαι συ... είπε. Καλά, καλά, μπρος να δούμε! ...

Και βαλθήκαμε πάλι κι οι δυο μουλωχτά στη δουλειά μας.

Πέρασαν ακόμα πέντε λεφτά, περσότερο μαρτυρικά απ' τα πρώτα και δεν... είδαμε τίποτα! Τότες αυτή έδωσε μια και πετάχτηκε απάνω.

- Έλα ... μπρος, σήκω! φώναξε, αρπάζοντας και φορώντας το φουστάνι της. Τι νόμισες; Όλη τη βραδυά μου θα φάω απόψε με σένα; Άμα δεν έχεις όρεξη, τι να σου κάνω 'γω; Σήκω να ντυθείς γιατί θα φωνάζει η μαντάμα!...

Μ' έπιασε τότες ένας περιεργος θυμός για το γύναιο κείνο. Όχι δικαιολογημένος, ίσως, αλλά πάλι όχι κι ολωσδιόλου. Βρε το ζώνον, είπα μέσα μου, αντί να με ζεστάνει μ' αποκρύωσε. Και τώρα θα θέλει σίγουρα και την πληρωμή; Να μην κάνω τίποτα και να δώσω τα λεφτά; Φυσικά. Η πληρωμή, πληρωμή, μια φορά, κάνεις δεν κάνεις... Και πενήντα δραχμές τις λένε αυτές. Και πού θα τις ξαναοικονομήσω; Βρε τι πάθαμε!

Για στάσου, σκέφτηκα κάποια στιγμή... Άμα δεν τις δώσω, τι θα μου κάνει, δηλαδή; Αλήθεια... και δε δοκιμάζω!... Κι αν δω πως βάζει τις φωνές, τότες, τις δίνω. Αλλιώς τις γλυτώνω. Και πάω σ' ένα άλλο... σπίτι που σίγουρα θα τα καταφέρω καλύτερα... Μωρέ αυτό θα κάνω, να σου πω. Καλή ιδέα!... Πανάθεμα την ώρα για ιδέα, πες!...

Σηκώθηκα και ντύθηκα. Αυτή στεκόταν κοντά στην πόρτα και με κύτταζε.

- Θέλεις κόκκαλο; με ρώτησε, σαν πήγα να βάλω τα παπούτσια μου. Εκεί πήγαινε να δείξει την... περιποίησης της.

- Ας μένει, απάντησα και τάβαλα όπως όπως.

- Δε θα πλυθείς; με ξαναρώτησε, σαν είδε που φορούσα το σακκάκι.

- Όχι! είπα και τράβηξα να βγω. Γεια σου. Στάθηκε μπρος μου.

- Πού πας; Κατέβαινε!... έκανε απλώνοντας το χέρι.

- Μπα.!... έκανα, δε σφάξανε! Για κορόιδο με πήρες; Άλλη φορά... άμα ξανάρθω. Να μάθεις πρώτα να φέρνεσαι όπως πρέπει με τους πελάτες σου. Κάνε τώρα πέρα. Γιατί βιάζουμαι!...

Έγινε θηρίο στη στιγμή. Λες και περίμενε την άρνησή μου να πληρώσω.

- Βρε συ... τέτοιο, ξεστόμισε βρίζοντάς με χυδαία, δεν πληρώνεις λέει; Μια ώρα μ' έχεις εδώ και με παιδεύεις με τη... και δε θες να πληρώσεις; Κατέβαινε κακομοίρη μου γιατί δε θα βγεις από δω μέσα ζωντανός!...

Πεισματώσα με τις βρισιές της, κι ενώ είχα υπ' όψει, αν βρω δυσκολία να πληρώσω, τώρα αποφάσισα να μην της δώσω τα λεφτά, οπωσδήποτε.

- Τραβήξου πέρα... της είπα και πήγα να τη σπρώξω.

Γρήγορη σαν αστραπή σήκωσε το χέρι της και μου κατέβασε μια τρομερή κατακεφαλιά! Μου τόδινε για χαστούκι, αλλά πρόλαβα κι έσκυψα λίγο κι έτσι την έφαγα λίγο πιο πάνω απ' τ' αυτί Δεν έχασα καιρό κι εγώ και της έδωσα μια γερή γροθιά στο σαγόνι κι ύστερα άλλη μια! Έμπηξε κάτι φριχτές κραυγές και χύμηξε απάνω μου προσπαθώντας να με πιάσει απ' το λαιμό.

- Άτιμε!... τέτοιο... θα σε σκίσω!... θα σε φάω... σκύλε!...

Απόξω βροντούσαν την πόρτα.

- Τι τρέχει καλέ Φλώρα;! Τι τρέχει;! Άνοιξε λοιπόν... άνοιξε!... φώναζαν η μαντάμα κι οι άλλες.

Δίνοντας μια γερή σπρωξιά στη χοντρή, κατόρθωσα να ξεκλειδώσω. Χύθηκαν μέσα τρεις γυναίκες. Έκανα να βγω μα δεν πρόλαβα. Η χοντρή με μεγαλύτερη μανία τώρα, μου είχε ριχτεί πάλι. Καθώς γύριζα για να την αντιμετωπίσω, βρήκε ευκαιρία κι έμπηξε τα νύχια της στα πρόσωπό μου.

- Θα στα βγάλω!... τέτοιο... φώναζε και πραγματικά προσπαθούσε να μου βγάλει τα μάτια δίνοντας συγχρόνως εξηγήσεις στη μαντάμα. Αμυνόμενοι μ' όλες μου τις δυνάμεις να ξεκολλήσω από πάνω μου τη μαινάδα, ενώ αυτή με τραβούσε προς τα μέσα φωνάζοντας στις άλλες να κλείσουν την πόρτα.

Η μαντάμα είχε ριχτεί κι αυτή ανάμεσά μας, τάχα να μας χωρίσει, ενώ πραγματικά μούπιανε τα χέρια και με καλούσε να δεχτώ να πληρώσω. Το νου της στον παρά αυτή, όλα κι όλα!

- Θα πληρώσει! ... έλεγε στη χοντρή. Άστονε Φλώρα... θα πληρώσει!... Ενώ εγώ δεν είχα πει τίποτα τέτοιο.

- Ποιος θα πληρώσει βρε... τέτοιες, φώναξα στη μαντάμα. Και τις τέσσερεις θα σας... καθαρίσω είπα κι έκανα πως ψάχνουμαι για να βγάλω... κανένα όπλο.

- Φώναξε ένα χωροφύλακα, Καίτη! Γρήγορα!... πρόσταξε τότες η μαντάμα τη μια απ' τις άλλες, που δεν είχαν λάβει μέρος στο τραβοπάλεμα. Μάλιστα η μια είχε πάρει το μέρος μου και τις παρακαλούσε να μ' αφήσουν.

- Αχ! τα μούτρα του!... Πώς του τάκανε!... έλεγε τραβώντας τα μάγουλά της. Άστε τον, καλέ, τον κακομοίρη!... Άστε τον...

Η άλλη όμως, είχε βγεί τρέχοντας, για να φωνάξει χωροφύλακα. Τα πράγματα χειροτέρευαν. Η κατάσταση γινόταν απελπιστική.

Καθώς με τραβούσε η χοντρή και μ' έσπρωχνε η μαντάμα, είχαμε πλησιάσει σ' έναν κομό εκεί. Είδα τη χοντρή ν' απλώνει το ένα της χέρι, ενώ με τ' άλλο με κρατούσε σφιχτά απ' το σακκάκι, και να παίρνει μια φρουτιέρα που ήταν εκεί. Αμέσως όμως μετάνιωσε και την άφησε. Λυπήθηκε ως φαίνεται να τη σπάσει ...

- Θα του ανοίξω το κεφάλι!... ούρλιαζε κι έψαχνε να βρει τίποτ' άλλο καταλληλότερο.

Ξαφνικά την είδα ν' αρπάζει από κει, μια μασιά κατσαρώματος μαλλιών, και χωρίς να διστάσει καθόλου μου την έφερε στο κεφάλι μ' όλη της τη δύναμη, πριν προλάβω να τραβηχτώ.

Με το φοβερό πόνο που ένοιωσα απ' το χτύπημα κατάλαβα πια, πόσο η θέση μου είχε γίνει τραγική. Αποφασισμένος, τώρα, πιο πολύ, να μη δώσω εκείνο το καταραμένο πενηντάρι και βλέποντας καθαρά πως κινδύνευε κι η ζωή μου ακόμα, κι αν έφταναν οι χωροφύλακες πάλι, το ρεζιλίκι που με περίμενε, ρίχτηκα με τα όλα μου. Ό,τι κάνεις κάνε... σκέφτηκα, να ξεφύγεις μοναχά από δω μέσα... γιατί χάθηκες...

Βάζοντας όση δύναμη είχα, λευτέρωσα μ' ένα απότομο τράβηγμα τα δεξί μου χέρι, πάνω στο οποίο είχε κρεμαστεί η μαντάμα, που με τα τράβηγμα βρέθηκε χάμω στην άλλη μεριά. Πιάνοντας μετά τα χέρια της χοντρής και σπρώχνοντάς την απότομα, κατόρθωσα να την ξεκολλήσω από πάνω μου. Με μια τρομερή γροθιά κάτω απ' τα σαγόνι, στο λαιμό της μαινάδας, την γκρέμισα πάνω στο κρεββάτι κι ώρμησα έξω απ' το δωμάτιο. Στην πόρτα ακριβώς, η χοντρή με πρόλαβε πάλι και μ' άρπαξε από πίσω απ' τα μαλλιά! Γύρισα απότομα, αφήνοντας κάμποσα μαλλιά στα χέρια της και της έδωσα μια τέτοια κλωτσιά στην κοιλιά που ξαναγκρεμίστηκε κάτω σαν κεραυνόπληχτη, μ' ένα τρομερό ουρλιαχτό! Ελευθερωμένος πια, χύθηκα, βγήκα απ' την κάμαρα, πέρασα τρέχοντας το διάδρομο και καθώς ήταν ανοιχτή η εξώπορτα, κατρακύλησα γρήγορα τα σκαλοπάτια και φτάνοντας κάτω στο δρόμο τόβαλα στα πόδια, ενώ μέσα αντηχούσαν βρισιές κι άγρια ξεφωνητά...

Το μεγάλο ευτύχημα ήταν ότι δεν είχε έρθει εν τω μεταξύ κανένας άλλος πελάτης μέσα σε κείνο το σπίτι και τ' άλλο το σπουδαιότερο, πως δεν είχε αντίκρυ κανένα καφενεδάκι να κάθονται τίποτα αγαπητικοί. Κι ακόμα το τρίτο, που δεν πρόκανε νάρθουν χωροφύλακες. Σάματις είχε βαστήξει πολύ, αυτή όλη η σκηνή που περιγράφω; Ζήτημα αν κράτησε τέσσερα πέντε λεφτά! Απόμερο τα σπίτι και σκοτεινά όξω, ερημιά. Έτσι, τρέχοντας κάμποσο, χωρίς να με προσέξει κανένας, βγήκα στην οδό Φράγκων και βαδίζοντας γρήγορα και κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω
μου, τράβηξα
για το σπίτι.

Από το μυθιστόρημα «Κρίσις...», Γαλαξίας, Β' έκδ. 1972, σελ. 127-136.